

Στην Παναγιά της Πόλης

[Ορθοδοξία](#) / [Θεοτόκος](#)

[Τρύφων Τσομπάνης, Καθηγητής της Θεολογικής Σχολής του ΑΠΘ](#)

Ξέρω, πως στέκεις υπομονετικά πάντα στη θέση σου, εκεί που Σε ψηφοθέτησε η τέχνη και η ιστορία του Γένους, στην κόγχη της Βασιλεύουσας, στην ανατολή ανατολών, στο καστομονάστηρο του Ιουστινιανού, στην αψίδα του ιερού της αγια-Σοφιάς! Γέφυρα μετάγουσα τους εκ γης προς ουρανόν!

Αιώνες τώρα, εκεί, υπομονετικά, στοργικά σκέπεις, φυλάγεις, προστατεύεις τους καταφεύγοντας «εν πίστει τη κραταιά Σου χειρί». Από μπροστά Σου πέρασε όλη η ιστορία του κόσμου, τα μάτια σου είδαν την πίστη των ανθρώπων, τον πόνο των λαών, αλλά και το πρόσωπο του κακού να ξεδιπλώνεται σαν φίδι φαρμακερό ανάμεσα στους λαούς. Βυζαντινοί- Ρωμιοί, Άραβες, Βενετοί, Τάταροι, Οθωμανοί, Φράγκοι, όλοι ήρθαν σιμά Σου, άλλοι να Σε προσκυνήσουν, κι άλλοι να Σε συλήσουν.

Κι Εσύ, εκεί, Μάνα, που βλέπει τα παιδιά της να ατακτούν ή να αποζητούν την αγκάλη Σου, και τους έβαζες δίπλα στο Υιό Σου, μέσα στην αγκαλιά Σου, τους κάθιζες στα πόδια σου και τους ψιθύριζες λόγια αγάπης, ειρήνης και παρηγοριάς.

Πόσα δάκρυα βρέξανε τα μάρμαρα του ναού «της του Θεού Σοφίας»! Αλλά και πόσο αίμα πότισε τα μαρμαροθετήματά της! Πόσοι κλαυθμοί και οδυρμοί, δακρύων όμβροι πονεμένων ψυχών, αναστεναγμοί αλάλητοι καρδιάς, αιτήματα βοήθειας και κραυγές προς την υπέρμαχο στρατηγό, σε καιρούς που τάραξαν την ιστορία του κόσμου!! Κι Εσύ, εκεί, με τον μονογενή Σου στα χέρια, να δείχνεις την αγκάλη Σου σε όσους την αποζητούν, και τα μεγάλα αμυγδαλωτά σου μάτια, γεμάτα μητρική συμπόνια να κοιτούν κάθε μικρό ή μεγάλο ικέτη. Ο ποταμός ο γλυκερός του ελέους Σου, έτοιμος να δροσίσει ψυχές και να αναψύξει τις φλογισμένες από το καμίνι των συμφορών και των θλίψεων καρδιές των ανθρώπων. Κι όταν τα νέφη των λυπηρών εκάλυπταν την ψυχή και την καρδιά, ερχόσουνα σαν φως μέσα από εκείνο το φωτεινό βλέμμα, ως ταχινή και οξεία αντίληψις να δώσεις λύσεις προς σωτηρίαν.

Αιώνες τώρα, εκεί, στη θέση Σου, να μας προσκαλείς ως καταφυγή και αντίληψις και στις θλίψεις μας βοηθός, να καταφύγουμε σε Σένα.

Ξέρω, ότι τώρα οι καταστάσεις δυσκολεύουν την οπτική επικοινωνία, αλλά Εσύ έχεις τον τρόπο σου να βλέπεις ακόμα κι αυτούς που έβαλαν τις οθόνες να κρύψουν το πρόσωπό Σου. Δεν είναι ότι δεν σ'αγαπούν, είναι ότι δεν αντέχουν το θλιμμένο σου βλέμμα, δεν αντέχουν να βλέπουν εκείνα τα μεγάλα εκφραστικά αμυγδαλωτά μάτια που χωρούν όλη την πλάση, και σαν τα παιδιά που ατάκτησαν

και ντρέπονται για την πράξη τους και που «βέλεμνα και ξίφη και λάκκο ηυτρέπισαν», θέλουν να κρυφτούν κι όχι να κρύψουν τη μορφή Σου. Μάνα είσαι και καταλαβαίνεις!!!

Ίσως ο παρακλητικός κανόνας να ισχύει και γι αυτούς που φέρθηκαν τόσο ανόητα και παιδικά, και ίσως μέσα τους να λένε: «Και πού λοιπόν άλληνη ευρήσω αντίληψιν. Πού προσδράμω, πού δε και σωθήσομαι. Τίνα θερμήν έξω βοηθόν» ;;; Είμαι σχεδόν βέβαιος ότι κάπου αποζητούν την μορφή σου πίσω από τις οθόνες τους!!!

Ήδη δεκαπέντε αιώνες τώρα, μένεις φρουρός άγρυπνος και φύλακας, εκεί στην κόγχη της αγια-Σοφιάς, στη Βασιλεύουσα, σκέπη και προστασία και καύχημα Παρθένε!.

Χαίρε λοιπόν, θρόνε πυρίμορφε Κυρίου, χαίρε θεία και μαναδόχε στάμνε, χαίρε χρυσή λυχνία λαμπάς άσβεστε, χαίρε των παρθένων δόξα και μητέρων ωράϊσμα και κλέος!!!

<https://bit.ly/3ph5fNU>